

УКРАЇНА ПОЧИНАЄТЬЯ З ТЕБЕ

(про роботу секції «Українознавство» на 77-ій загальноуніверситетській студентській науковій конференції з міжнародною участю «Досягнення сучасної медицини»)

*А ви думали, що Україна так просто.
Україна - це супер. Україна - це ексклюзив. По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартом. В умовах сучасного світу їй немає ціни (Ліна Костенко)*

Нещодавно в університеті відбулася 77-а загальноуніверситетська студентська конференція з міжнародною участю **«Досягнення сучасної медицини»**, на якій вдруге за її історію працювала секція **«Українознавство»**. Як відомо, любов до Батьківщини – перша чеснота цивілізаційної людини. Ніхто нам не збудує держави, коли ми її самі не збудуємо, і ніхто з нас не зробить нації, коли ми самі нацією не схочемо бути.

Тож, до уваги слухачів було подано **26 доповідей**, які тематично висвітлювали українознавчу проблематику в аспектах: «Україна – історія, держава, суспільство», «Україна – мова», «Україна – культура». Всі теми стосувалися медицини.

Прикметою цього річної роботи секції є те, що у її засіданні взяли участь чужоземні студенти з Болгарії, Нігерії, Білорусі, Польщі – Агое Фклікс Теттех, Малгожата Стох, Шульган Марта, Боброва Вікторія, Кехайова Александріна, доповіді яких були сповнені любові до України, її мови, культури, історії.

Свого часу німецький філософ і лінгвіст Вільгельм Гумбольдт писав: «Рушієм національного є дух, а екзистенцією духу є мова». Тож не дивно, що низка розвідок була покликана з'ясувати роль професійної мови у формуванні і пізнанні України та українства загалом – «Мова медичної реклами» (**Галина Демид**), «Українська медична термінологія» (**Анастасія Іванишин, Анастасія Дорожовець**), «Епонімічні найменування в анатомічній термінології» (**Ірина Лялюк**), «Діалектне мовлення пацієнта» (**Назар Моспан**), «Вплив викладу інформації на достовірність результатів онлайн-консультації» (**Ірина Чапля**), «Українські приказки як вербальний інструмент у забезпеченні позитивного стану пацієнта» (**Яна Ткачук**), «Назви хірургічних інструментів у складі медичної термінології» (**Олександр Стрижак**), «Сучасні проблеми української медичної клінічної термінології» (**Оксана Сисак**), «Філософія «Здоров'я» в українських народних висловах: етнолінгвістичний аспект» (**Роксолана Ростун**), «Шляхи підвищення престижності української мови у медичних установах» (**Оксана і Катерина Романюк**), «Проблема вивчення української мови іноземними студентами у медичних ВНЗ» (**Андріана Ортинська, Ірина Куць**), «Медичний жаргон як складник субкультури лікаря» (**Софія Грицюк, Дарія Білошавіна**), «Фразеологізми із соматичними компонентами частин тіла в сучасній українській мові» (**Ольга Григола**), «Народна мотивація в назвах лікарських рослин» (**Вікторія-Анна Бойко**) тощо.

Не обійдено увагою визначні постаті в історії вітчизняної медицини і науки загалом. **Олександр Балог** репрезентував цікаву розвідку про свого земляка, відомого лікаря («Дмитро Максимчук – видатна постать української медицини»), **Христина Крижанівська** у виступі торкнулася проблеми жінок-першопроходців у медицині («Софія Морачевська-Окуневська – перша жінка-лікар Галичини»), **Юлія Юськевич** вела мову про українського очільника української академічної науки («Михайло Грушевський – фундатор національної академічної науки»). Жваву дискусію викликала доповідь **Олени Поліщук та Тараса Карпінського** «Використання архітектурних пам'яток як спеціалізованих медичних установ (на прикладі Галичини)».

У сучасних соціально-політичних умовах нашої державності особливої актуальності набуває таке поняття, як історична пам'ять. Чи є у світі нація, історію, культуру, мову якої б так нищили, шматували, пригнічували, а вона попри все «поставала б до життя, як Фенікс з попелу, народжувала нову еліту, знаходила сили для самоствердження»? Упродовж багатьох років

бездержавності українці працювали лікарями, як правило, без згадки про ім'я рідного народу. Історія України – наука, яка повертає пам'ять і сповнює серце гордості і любові за рідну землю. Чи потрібно майбутньому лікареві вивчати історію, мову, культуру? Як засвідчили доповіді студентів, саме ці знання є фундаментом, без яких формування **фахівця-патріота України** є неможливим.

Варто подякувати людям, які доклали чимало зусиль, аби Свято студентської науки відбулося: ректорові університету член-кор. НАМН України проф. Зіменковському Борису Семеновичу, проректорові з наукової роботи проф. Чоп'як Валентині Володимирівні, керівникові СНТ проф. Масній Зоряні Зиновіївні, викладачам-наставникам: доц. Черкес Надії Дмитрівні, доц. Єщенко Тетяні Анатоліївні, доц. Божко Наталі Миронівні, к.і.н. Мельник Вірі Михайлівні, ст. викл. Чикайло Ігорю Володимировичу, ст. викл. Яровій Карині Борисівні, викл. Хирівській Галині Петрівні, викл. Іщук Наталі Василівні, викл. Стечак Галині Михайлівні, викл. Нагорняк Оксані Михайлівні, викл. Дробот Олені Володимирівні, головуєчим засідання Катерині Лісовській, Юрію Сіренкові і всім студентам-доповідачам.